

således, at den direkte støtter undervisningen. Dette har man bestræbt sig for ved ordningen af den i 1948 indførte forsøgsundervisning ved seminarierne.

Den eksamen, mindretallet foreslår afholdt i alle fag, tager for det første sigte på at søge konstateret, om eleverne har tilegnet sig de elementære kundskaber, en orienterende oversigt, der ikke tynges af en unødigt række af detaljer, men viser, om eleverne kan skelne væsentligt fra uvæsentligt og har blik for de skelsættende begivenheder og store linier, samt at de har skaffet sig det grundfond af viden, som en lærer nu engang ikke kan undvære, og som navnlig for den unge lærer i vikartiden, hvor han kan komme til at undervise i mange forskellige fag, er af overordentlig stor betydning for hans selv-tillid og karakterstyrke.

Hvad mindretallet ønsker med hensyn til dette elementære oversigtsstof er imidlertid tillige at „lægge loft“ over det hukommelsesstof, som seminarierne kræver, så at normalt begavede elever blot føler det som noget velgørende og værdifuldt for deres selvstændige studier.

Det afgørende ved eksamen er naturligvis den side, der viser elevernes evne til at arbejde selvstændigt. De mere i dybden gående studier, som eleverne præsterer under uddannelsen, øvelsen i at bruge fagenes hjulpekilder, forsøgene i laboratorier, studierne i marken, undersøgelserne i biblioteket — alt dette kan nedfældes i arbejder, der mundtlig eller skriftlig kan præsteres ved eksamen. Det er en nærliggende tanke, at den, der i en årrække har fået øvelse i at arbejde på denne måde, måtte føle trang til at fremlægge et resultat til bedømmelse af uhildede, sagkyndige dommere, og at samfundet måtte føle en betryggelse i gennem disse at få konstateret, at der kommer noget ud af dette arbejde, hvorpå der ofres store beløb til lærerkræfter, elevunderstøttelser, udstyr med laboratorier, biblioteker etc. Skulle det hændte, at der fandtes svage karakterer blandt eleverne, kunne udsigten til en præsentation af arbejdet måske endog give de pågældende en ikke unødigt tilskyndelse.

I hovedfaget praktisk skolegerning foreslår man ligeledes, at prøven skal lægges så nær op ad det daglige arbejde som muligt. Man har derfor foreslået, at eleverne skal prøves i at tilrettelægge og gennemføre en normal undervisningsform, idet man iøvrigt overlader til administrationen at udforme de nærmere regler herfor. I de praktiske fag: legemsøvelser, sang og musik og de rent manuelle fag er det naturligt som hidtil at lade en prøve i færdighed og fagets teoretiske side gå jævnsides med en prøve i at undervise i samme udstrækning, som det nu er tilfældet.

For at lette eksamensforberedelsen foreslår man at sprede prøven over alle fire år og lade eksamen blive afholdt ved afslutningen af den klasse, hvor undervisningen eller dele deraf, bliver afsluttet. Man mener det muligt på denne måde at begrænse eksamens-tiden til ca. 14 dage af hvert læseår.

Overfor indvendingerne mod muligheden af at nedfælde bedømmelsen i karakterer, skal man udtale, at der naturligvis altid må være tale om et skøn, og at et sådant som alt menneskeligt værk kan være beheftet med mangler. Faste censorer, der er højt kvalificerede fagfolk og år efter år ved en række seminarier bliver præsenteret for elev-arbejder, mundtlige eller skriftlige, vil dog ikke være i tvivl om, på hvilket plan de enkelte præstationer skal placeres, og en mere objektiv bedømmelse vil næppe kunne opnås. I nogle fag nærmer skønnet sig til matematisk nøjagtighed. Dette gælder navnlig opgaveløsningen i matematiske fag, eksperimenter i laboratorier, præstationer i færdighedsfag